

puščajo se take izjeme: 1. Usinovljati morejo ljudje polnoletni i prej nego so dosegli 30-letne starosti, i če niso samo 18 let starši tistega, ktereга usinovljajo. 2. Usinovljenje se dopušča i tedaj, če ima oseba usinovljajoča svoje zakonske ili uzakonjene otroke. Tako usinovljenje je dovoljeno, če so svoji otroci došli do polnoletja, če so mu poslednji pritrčili i če so svoje dovoljenje izrazili v pismenem dejstvu i ga zasvedočili pri beležniku; če pa polnoletja še niso dosegli, pa le, če je drugi roditelj še živ i s tem soglasen. 3. Če oče usinovlja nezakonskega otroka, treba je soglasja matere otrokove le tedaj, če je ona zapisana v matriki o rodu otrokovem, ili če je rod otrokov od nje zabeležen po sodnji. Če je zakon priznan neveljavnim ili svršivšim se po prisilju i goljufiji, mora krivec, sorazmerno svojemu premoženju i po ukazu sodnika, nasilno ili goljufno omoženi dostati sredstva, pristojna njenemu stanu do možitve. Takisto se odškoduje tudi ženska, vstopivša v zakon z moškim, ki je uže bil oženjen, če tega ni znala. Sodnijske rasprave ob otrocih nezakonskih i jih odredi i odgoji vrše se pri zaprtih dverih.

Tak je torej osnovni smisel nove postave o zljajšanju usode nezakonskih otrok. Pomen te postave bo velikanski i blagotvoren za mnoge, premnoge milijone nedolžnih mater i otrok. Po posledni vsenarodni štetvi l. 1897. prihaja v Rusiji na sto porodov na deželi nekoliko manj, čem 2, a v mestih i nezakonskih, v stolicah pa na 1000 porodov naštevajo 437 nezakonskih! Nepravoslavne vere so bile v tem obziru do zdaj bolj srečne, to se pravi: imele so bolj mehke postave. Tako je bil odstotek židovske vere do zdaj le 0,6, turške le 0,3, protestantske le 9; samo rimski katolicizem pouspel je do 13%, tako da je prekosil celo strogo do zdaj pravoslavje!

Ta postava je zdvignola dolgovečno skalo, ktero bo treba še samo nekoliko

obtesati. Zakon o nezakonskih otrocih bo moral z neverjetno silo potegniti za saboj rusko občinstvo. Treba bo, da se nova postava prime v narodu ter da tako začne blagotvorno dejstvovati. Rano »nezakonskega poroda« treba bo še dolgo skrbno i rahlo zdraviti. Dolgovečni ljudski smeh jo je tako razjel, da bo tudi novi, človekoljubni postavi težavno zalečiti, zakriti, ozdraviti jo enkrat na vselej. Mi smo prepričani, pravi »Nov. Vr.«, največi, razumnoapredni ruski list, da preosnove glede otrok i žensk postanejo v Rusiji s časom najgoršim kinčem vsega našega zakonodajstva.

Končno pa prosim še eno: Ta postava ima za Slovence še drug, preglobok, političen pomen. Pri nas je samodržavje, pri vas ustava. Vi — menda po nevedenju, a ne po zlobi — zovete naše samodržavje »absolutizmom«, tukaj vsi razumni ljudje zovejo vašo ustavo »konfusijo« umesto konstitucijo. Pokažite mi avstrijsko postavo, ktero bi možno primerjati novi, ruski! Ste pač v zadregi.... Je nimate!!! Quos ego...

PO TUJI SREČI... UTVA. TRST.

Ko Bog je meni dušo vdahnil,
mi vdahnil žal je v dno srcá;
v usodo jedno me je pahnil,
v oči jezero zлил solzá...

Noseč nevtešno hrepenenje
po sreči v prsih noč in dan,
samotno žila sem življenje,
iščoč utehe si zaman.

A neko noč, — molčečo, krasno
zamigotala pred menoj
je zlata zvezda sreče jasno,
mameč, vabeč me za seboj.

Stegnila prste sem drhteče,
privila k sebi jo tesno,
a — kot megla mi iz objema
izvila se je spet varno...

in dalje, dalje migotala
je spet v molčečo, krasno noč,
z menoj se je le poigrala
hitela v drugi je naroč. . .

Po tuji sreči sem stegnila
roke drhteče, danes vem,
grešila sem in pozabila,
da sreče uživati — ne smem.

Noseč lik tuje sreče v duši,
temotne hodim spet steze,
v jezeru solz pa krvaveče
izpiram prste si ihte. . .

IZVEDENCA. SPISAL F. J. DOLJAN.

Bilo je okrog poludevitih zjutraj. . .

Sodni pristav I. je v svoji lastnosti kot preiskovalni sodnik nestrpno stopal po sobi gori in doli.

»Ali ni še nikogar?«

Vprašanje je veljalo sodnemu slugi, kateremu je bil pozvonil in ki je bil ravnokar vstopil.

»En sam možki je zunaj.«

»Ahà! . . . Kaj pa — ali zdravnikov ni še nič videti? . . .«

»Nič! «

»Že dobro! . . . Pa počakajmo še malo! . . .«

Sluga je odšel, pristav pa, je začel iznova stopicati po sobi semtertja. Bil je majhen in imel je eno nogo krajšo od druge. Vsled tega je bilo videti, kakor bi poskakoval, ko je hodil okrog. Roke je bil sklenil tako, da so se prsti križali, in tleskal je z dlanmi skupaj, ne mene se za to, da glasovi, ki jih je na ta način izvabljal, niso bili nič kaj prikupljivi niti ne estetični. . .

Pri dolgi, zamazani mizi, ki je stala sredi sobe, pa sem sedel jaz kot zapisnikar. Bil sem šele pred par meseci stopil v prakso in moral sem zaradi tega nadomestovati diurnista. Zrl sem na pol sanjavo, na pol čemerno skoz nizko, z železno ograjo obdano okno. . . Vem, da se mi je poznalo na obrazu, kako malo mi

ugaja na tem sedežu! . . . Res, smešno! . . . Človek se uči leta in leta, vteplje si vse mogoče stvari v glavo, potem pa opravlja službo ponesrečenega študenta! . . .

Zunaj je bila megla, tista gosta, neznosna megla, ki zapira človeku vsak pogled v daljavo in ki vzbuja v njem občutek, kakor bi ga oklepale krog in krog tesne stene. Notri v sobi pa je vladal tisti zoprni jetniški vzduh, ki ga je puščal vsak obdolženec kolikor toliko za sabo — vzduh, ki se ne da menda nikdar popolnoma spraviti iz sodne sobe. . .

Meni je bilo nekam otožno pri srcu. . . Mislil se nazaj na veselo vseučiliško življenje in spominjal se tistih svojih idealnih nazorov, po katerih sem nameraval v svoji mladostni domišljavosti osrečevati človeštvo. . . Bolelo me je, ko sem se zavedel, da moram zdaj delati tako, kakor mi vlevajo drugi, da moja beseda nič ne velja, da moram molčati in da svojih misli niti povedati ne smem. . . Največjo britkost pa mi je povzročala slutnja, da se sčasoma privadim vsemu temu in da bodem opravljal kdaj svoj posel baš tako mehanično, kakor vsi ti, ki sem se zgražal zdaj radi njih odrevenelosti nad njimi. . .

Popel sem se bil že tistikrat do neke stopinje spoznanja. . . začel sem bil že tistikrat uvidevati, za katerim ciljem mora stremiti vsak uradnik. . . Glavna stvar je, da se človek pririje naprej, a da se mu to posreči, treba — ah, smešna cela stvar, ko bi ne bila tolikanj žalostna! . . . Videz, videz, vse drugo ne pride v poštev! . . . Človek mora biti pameten! . . . Baš za to pa potrebuje menda država razboritih, inteligentnih uradnikov! . . .

Toda v dnu duše je meni mrzelo vse to. . . Nekako strah me je bilo pred prihodnostjo. . . Često sem dvojil, če nisem zgrešil svojega poklica, če ne bi bil storil bolje, ako bi bil ustregel želji svoje dobre mamice ter šel drugam. . . No, danes se me je lotevala že celo melanholija. . . Glava